ЧЕРВЕНЬ

1972

Київ

Рік видання 46-й

№ 11 (885)

Ціна номера 12 коп.

ЕЖ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

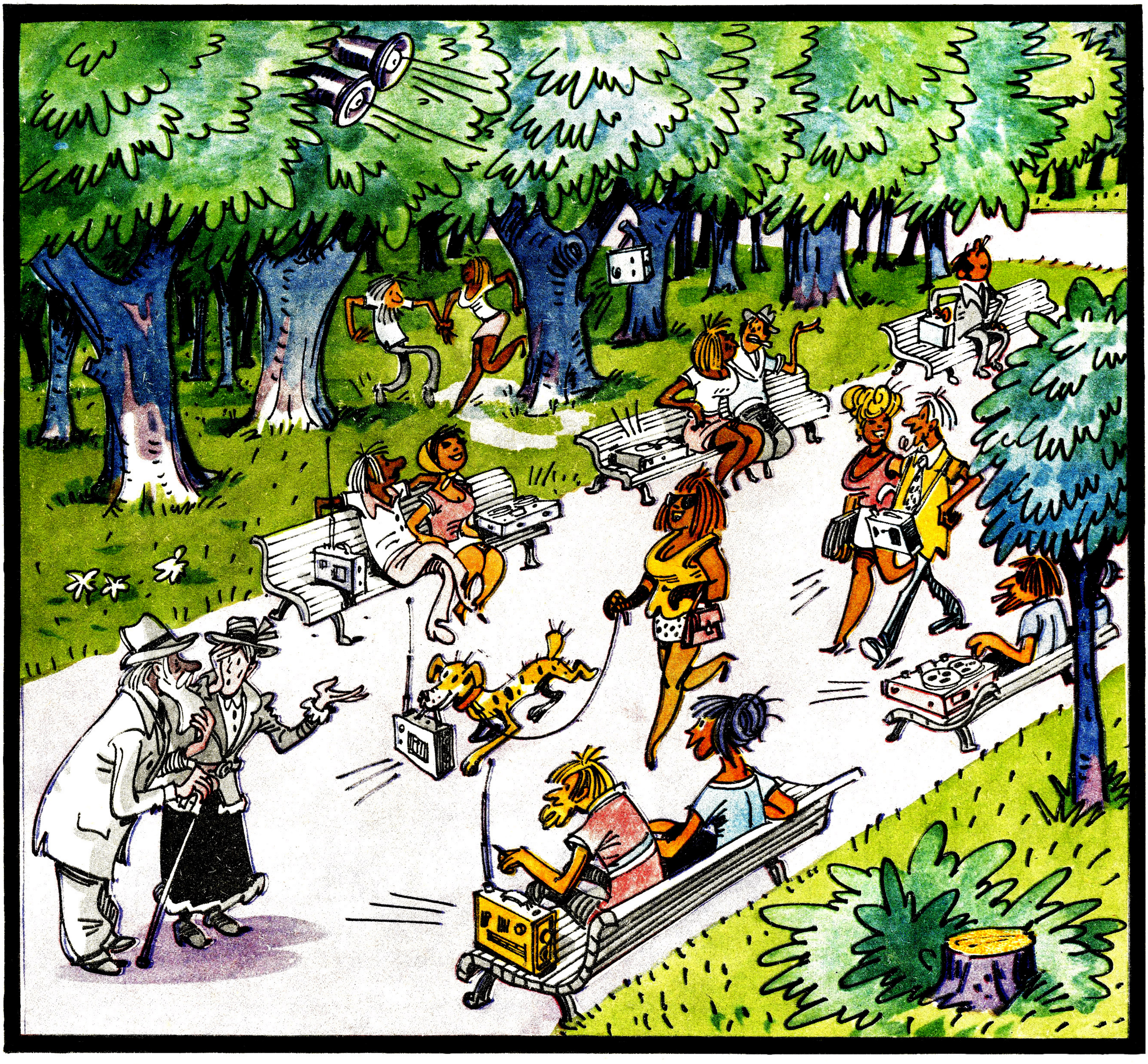

— А пам'ятаєш, Стьопо, як ми приходили сюди соловейка слухати?

ВИСТАВКА ЛИХОДІЯ

Ви нетерпляче поглядаєте на календар, рахуючи дні, що лишилися до відпустки. Ну, звичайно ж, ви проведете її в поході, цікавих мандрах. Можливо, ви штурмуватимете гірські вершини і ловитимете метеликів там, де їх досі ніхто не ловив... Одне слово, вам ніяк не обійтися без пам'ятки, яку члени нашого виставкому склали так, щоб не повторювати відомих посібників для туристів.

ЕКЗАМЕН НА СМІЛИВІСТЬ

Головне — вирішити, з ким іти в похід. Уявляєте, як важко доведеться, якщо товариш виявиться в поході полохливим, мов заєць. Але як визначити — сміливий він чи не сміливий? Дуже просто, якщо ви скористаєтеся нашою порадою.

Візьміть електроплитку кіровоградського заводу «Металіст» і запропонуйте цьому товаришеві ввімкнути її. Спочатку з плитки піде дим, потім запахне смаленою гумою. Нарешті спалахне електропроводка. Якщо товариш почне кричати: «Мамо!», «Рятуйте!», «Ой лишенько, що ж його робити!» — нізащо не беріть його з собою. Якщо ж він спокійно витягне шнур з розетки і цеберкою води погасить пожежу — він справді сміліва людина.

МІРА МУЖНОСТІ

А якщо ви зібралися йти в похід із жінкою? Звичайно, в такому разі це випробування не годиться, бо відомо, що всі жінки бояться пожеж і електрики. Для такого випадку одеська фабрика імені Воровського випускає демісезонні пальта. Пальта ці унікальні за формою: без гудзиків, з однією кишенею. Жінку, яка наважиться пройти по вулиці у такому пальті, можна без вагань назвати мужньою.

ПРИБОРКАННЯ НЕПОКІРНОГО

Приємно в поході відчувати міцне плече друга. На нього можна спертися, а також, крім намету, повісити на його плечі ще й свій рюкзак.

Як колись характеризували людей фізично сильних: це такий, що коня на скаку зупинить! І щоб перевірити, чого вартий ваш товариш, дайте йому таке завдання: запропонуйте «приборкати» на ходу підлогонатирач харківського заводу «Електромашина». Не думайте, що це легко. В побутовому приладі не працює важіль керування. Тому під час роботи він так підстрибує і робить такі неймовірні кидки в різні боки, що тільки фізично підготовлена людина може його приборкати.

ЯКЩО НЕМАЄ РЮКЗАКА

Завтра вирушати в дорогу, а немає головного — рюкзака. Його чомусь не знайшлося в магазині. Не треба хвилюватися. Купуйте майку Кременчуцької трикотажної фабрики (чоловіки цих майок не купують, бо у них дуже укорочений перед). Зав'яжіть майку мотузкою і можете пхати до неї все, що забажається. Майка розтягується до неймовірних розмірів. Причому, відразу ж набирає форми мішка.

ФАРБА ЗАМІСТЬ ЗБРОЇ

Чого тільки не трапляється на туристських стежках. Трапляються навіть хижаки! І хоч достеменно відомо, що хижаки смертельно бояться туристів і ближче, ніж на кілометр, до них не наближаються, все ж таки про всяк випадок треба застрахувати себе від їхнього нападу. Ні, ні, не хапайте капелюха, щоб бігти в мисливський магазин за рушницею. Може, у вас випадково знайдеться фарба виробництва запорізького заводу «Кремнеполімер»? Якщо немає, то рушайте до найближчого господарчого магазину. Фарба має дивовижну властивість усіх відлякувати страшенно смердючим запахом. Пофарбуйте нею намет, і вам гарантовано безпеку.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Чого це останнім часом Петренко раніш за всіх приходить на роботу і найпізніш іде?

— До нього гості приїхали.

ЩОБ МАТИ СПОКІЙ

Звичайно, дружина вимагатиме од вас листів із дороги.

— Обіцяй, що писатимеш щодня, — наполягатиме вона.

Її не цікавить така деталь, що не на кожному дереві в лісі і не на кожній полонині є поштова скринька.

Обіцяйте писати. Тільки візьміть з собою пачку учнівських пер харківського заводу «Поліграфмаш». І потім, коли повернетеся додому і на вас обрушиться злива дорікань: «Жодного листа не написав!», — ви спокійно витягніть пера і запропонуйте дружині:

— Спробуй одним із них написати хоч слово, щоб при цьому перо не зламалося.

І ви будете реабілітовані.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ремонтної майстерні в нас у селі немає, а ці погодились полагодити телевізор своїм способом.

ЮШКА З БУРЯКОМ

Коли б тільки з буряком... Але спершу цифри. Ми глибоко усвідомлюємо, що цифри фейлетону не прикрашають. Фейлетон прикрашають факти. Соковиті, цікаві, котрі надають фейлетонові специфічного сатирично-гумористичного аромату. Проте й факти наші пахнуть, м'яко кажучи, не тим, чим нам хотілося б.

Тому доведеться все ж таки спершу закликати на допомогу цифри.

Є у Білій Церкві рибкомбінат. Великий. Хороший. Має 800 га ставків, цілий каскад. Вже й тепер його продукцією охоче ласують кияни і трудящі Київщини, а до кінця п'ятирічки він даватиме 22 тисячі центнерів риби і до 18 мільйонів малька. Бачите, як густо пішла цифра? Але це ще не кінець.

У тому восьмисотгектарному каскаді плюскається не тільки звичний для нас короп. Є там і білий амур, і строкатий товстолобик, і білий товстолобик, і гібрид білуги і стерляді, і форель, і ще чимало іншої елітної риби. Каскад ставків живиться водами річки Протоки. А річка Протока, на жаль, почала живитися стічними водами із Саливонківського цукрозаводу, що справно варить цукор на Васильківщині. Цукор іде в чай, і це дуже добре, а неочищені відходи виробництва йдуть у річку Протоку, і це дуже погано.

Так погано, так погано, що й говорити не хочеться. Але говорити доводиться, бо від того смороду вже в носі крутить і сльози капати починають. Сльози, по правді сказати, капають більше від жалю.

Тільки минулого року збитки рибкомбінату склали 122699 карбованців! Загинуло близько 6 тонн риби. Тільки племінний короп загальною вагою понад тонну показав черево. А все чому? А тому, що із заводу невпинно пливе у стічних водах аміак, хлор, сірководень, вапно. Нате вам смердючу цифру: вміст аміаку, що із стічними водами потрапляє у річку Протоку (а звідти у каскад ставків), перевищує допустимі норми у 50 разів! А хлориди, а сірководень, а вапно?

Вийшли якось працівники рибкомбінату на берег найбільшого ставка, а вода в ньому буро-зелена, ще й чимось білим підпливає. Не вода — юшка. Понюхали.

— Чим воно пахне?

— Начебто вареним буряком.

— Справді, буряком. Тільки де йому тут взятися?

Встановили, звідки взявся запах буряка вареного

звідки пахощі аміаку взялися. Вдарили на сполох. Білоцерківська держрибінспекція оштрафувала директора цукрозаводу Миколу Андрійовича Ляшенка і головінжа заводу Миколу Івановича Бесидовського на 100 карбованців кожного. Ті — в сльози. Та до Васильківського нарсуду. А там теж живі люди сидять, серце не камінь. І собі скривилися, мало не заплакали. До сліз діло не дійшло, але штраф переполовинили. Словом, хай на рибкомбінаті знають, що збитки їхні складають зараз вже не 122699 карбованців, а лише 122599 карбованців. Є правда на світі. Кримінальну справу Васильківська прокуратура поспішила закрити. Богиня відплати Немезіда заховала в піхви свій меч. Велике діло — риба! Подумаєш — риба!

І скажіть на милість божу: чому у наших юристів таке ставлення до риби? От коли б з вини Миколи Андрійовича та Миколи Івановича загинуло кілька ягнят, поросят чи півсотні курей, тут юридична машина запрацювала б на повну потужність. Узнали б вони, де раки зимують. А риба? Чорт із нею. Ніби йдеться не про високопродуктивні породи культурної, з великими труднощами і затратою величезних коштів виведеної риби, а про якогось зачуханого пічкура з баюри. До речі, закони держави нашої передбачають бити по руках навіть тих, хто баюри запаскуджує і пічкурів губить. А вже за таке діяння, як запаскудження культурних ставків, отруєння риби товарної, мало б добре чхнутися. Не чхнулося...

Скажете, діло минуле, вже нова риба підростає... Чого старе згадувати? А треба згадувати! Бо 56 га фільтраційних полів Саливонківського цукрозаводу в такому стані, що... У старому, словом, стані. А новий сезон цукроваріння на носі. І коли про старе не говорити, забути, то й нове може бути схожим на старе, як дві краплі води.. стічної. Не будьмо схожі на хазяїна, який замкнув конюшню після того, як коней вкрали. Закриймо її до приходу злодіїв. Закриймо дорогу стічним водам у ставки рибкомбінату.

Риба з вареним буряком, та ще й цукровим, не сумісна. Це вам кожний любитель юшки скаже. А вже аміак, хлор, сірководень і такі інші «спеції» в юшці взагалі неприпустимі. Давайте, Миколо Андрійовичу і Миколо Івановичу, без них обійдемось.

Г. ЛОЗУН.

НАШІ ЮВІЛЯРИ

Поет Валентин БИЧКО

Щиро вітаємо їх із першим шістдесятиріччям

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Письменник Віктор ПОДОЛЬСЬКИЙ

ПОВЕРНЕННЯ РЕВІЗОРА

Ні, що не кажіть, а в дорозі часто підстерігають різні недуги. І, між іншим, особливо б'ють вони командировочних. Можете їхати на відкритій фірі у найлютішу хурделицю — і нічого. Бо не у відрядженні. А покладіть-но тільки до кишені командировочний бланк — і дивись, вас уже несуть із сильним запаленням. І де несуть? Благословенним кримським пляжем. Така вже природа речей.

До чого це ми? А до того, що ніхто не здивувався у Головному управлінні народних художніх промислів республіканського Міністерства місцевої промисловості, коли від бухгалтера-ревізора Івана Кузьмича Скрипака прилетіла телеграма про хворобу.

Наприкінці жовтня минулого року Скрипака відрядили із столиці на ревізію Глинянської килимової фабрики «Перемога», що на Львівщині. А за якийсь там тиждень Іван Кузьмич уже показував язика терапевтові місцевої лікарні Є. М. Павлюку.

Відверто кажучи, язик був дай боже кожному. І все ж лікар порадив берегти себе пильніше і призначив амбулаторне лікування. Та вже наступного дня бухгалтера-ревізора у селищі не стало...

Директор не проревізованої до кінця фабрики Андрій Миколайович Панкевич стояв і... всміхався. Ні, він не зловтішався. Просто Андрій Миколайович виряджав у цей день на курорт бухгалтера свого підприємства. А коли проводжають у таку путь, заведено посміхатися. Щасливчиком був не хтось там, а сам Іван Кузьмич Скрипак. Той самий київський ревізор. Проте в путівці пансіонату «Бадьорість», який затишно розмістився у селищі Шкло, говорилось, що на кілька тижнів їде туди зміцнювати здоров'я трудівник бухгалтерії глинянського килимового виробництва.

Подорож Іванові Кузьмичу подобалась. Знаєте, ліски, переліски, задумливі річечки — все це навіювало тиху радість, із чимось таким асоціювалось, щось нагадувало. Єдине, що трішки псувало настрій, — це необхідність засвоїти назву своєї нової посади, щоб, бува, не пошитися в дурні. Та з часом і це минуло, бо поруч сиділа килимарка Надя, послана разом із ним у пансіонат на той предмет, щоб і там, у невідомому краї, його, Івана Кузьмича, не позбавляти товариського контакту зі славними глинянцями.

Поки Іван Кузьмич подорожує, поки влаштовується в «Бадьорості», поки освоюється, давайте повернемося у Глиняни.

З від'їздом ревізора на відпочинок слід його перебування в селищі не холонув. Лікар Євген Миколайович Павлюк регулярно продовжував йому листок непрацездатності. На думку терапевта, який, певно, має нахил до телепатії, стан відсутнього Скрипака погіршав, навіть довелося амбулаторне лікування змінити на суворорежимне стаціонарне.

Не було повного спокою і в адмінцентрі фабрики «Перемога». Й небезпідставно. Путівка, безкоштовно видана Іванові Кузьмичу, була за всіма профспілковими правилами оформлена на ветерана підприємства Андрія Михайловича Федину. Таких же маніпуляцій зазнала і грошова допомога з фонду матеріального заохочення. Тож зрозуміло, що чистого сумління дирекція не мала, але сподівалася на щасливе завершення курортного етапу.

А що ж Іван Кузьмич? Цілющі води і добрий догляд робили з ним своє благородне діло. За деякий час він повідомив директорові фабрики А. М. Панкевичу, що живий і здоровий.

Одночасно Іван Кузьмич цікавився, чи подали в головхудожпром телеграму про його хворобу, і наголошував, щоб «вона була саме з Глинян».

Здоров'я Івана Кузьмича дедалі поліпшувалося. Він настільки посвіжішав, що навіть зміг думати про службу, про ревізії. Пам'ятаючи, як важко жити у тій хаті, де є люди язикаті, Скрипак писав Панкевичу, що він не хоче передавати директорові через будь-кого чернетки акта ревізії — для ознайомлення.

«А раптом загубить, — писав він,— скандалу і неприємностей потім на всю республіку не оберешся. Стане відомо усім, що робиться на Глинянській фабриці. Ліпше не треба. Приїду, потім обговоримо насамперед удвох. Часу займе небагато; зайвого, непотрібного писати не будемо... Обмізкуємо, дамо надрукувати, а тим часом закриємо лікарняний».

Після цього послання Іван Кузьмич прислав друге. «Шановний Андрію Миколайовичу, — писав він Панкевичу, — нас витрушують звідси у п'ятницю. Просимо з Надею тебе прислати за нами автомашину — безперечно, легкову... Ти вже будь до кінця Тарасом Бульбою: «Я вас відвіз, я вас і привезу».

Отож, Панкевич став на якийсь час Бульбою, а бухгалтер Глинянської фабрики І. К. Скрипак знову перетворився на бухгалтера-ревізора главку.

Але не те головне. Радісно, що, занедужавши в дорозі, виходилась, оклигала людина, спромоглася повернутися до Києва і знову виконувати свої нелегкі службові обов'язки.

В. МАРТИНОВ.
В ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

Дали перцю!

Дуже неприємна хвороба — флюс. Роздує тебе з одного боку, як бочку. Не фізіономія, а карикатура з натури — дивитися противно!

Захворіла на цю напасть і завідуюча господарчим магазином № 2 Старобільського змішторгу М. М. Філатова. Щоправда, флюс у неї, як писалося в листі до редакції, був, так би мовити, службового характеру. Зовнішніх ознак не мав, а карикатурою з натури залишався. М. М. Філатова вела «однобічну» торгівлю: всі дефіцитні товари продавала лише своїм знайомим і приятелям.

А після перевірки цього сигналу, як повідомило Ворошиловградське обласне управління внутрішніх справ, флюс прорвало: за порушення правил радянської торгівлі М. М. Філатову з системи змішторгу звільнено.

ЗАСТАВА

ГУМОРЕСКА

Сатуратор засичав, зафуркав, і в склянку зацебеніла прохолодна пузирчаста вода.

— Куди? — зупинила мене продавщиця.

— На пляж.

— А склянка?

— Я вмить, тільки напою дружину.

— Е-е, ні, на всіх дружин тут склянок не настарчиш. Пийте на місці або залиште заставу. Документ якийсь — скажімо, паспорт.

— Вам хіба не відомо, що паспорт під заставу залишати забороняється? А потім — я під нього вже шезлонг узяв.

— Ну, а профспілковий квиток, звичайно, є?

— Аякже, тільки от за три місяці внески не сплачені.

— Нічого, я ж вам тут не місцевком.

— Воно так, та я його за крокодила залишив, надувного. Дочка на ньому плаває.

— Просто не знаю, що з вами й робити, — замислилася продавщиця. — Ну, подумайте гарненько — може, випадково десь завалявся якийсь документик...

— Членський квиток добровільного пожежного товариства...

— Пожежного так пожежного.

— Якби... За дитячу лопатку для синка віддав.

— Телевізор, звісно, маєте?

— Який іще телевізор?

— Звичайний — «Берізку» чи, скажімо, кольоровий?

— Маю — «Рубін», — розгубився я. — І це за склянку води?!

— Та ні, я не до того. Розстрочку, мабуть, досі виплачуєте?

— Виплачую.

— Ну, а довідка про сплату внесків...

— А-а, ось ви про що!.. Я під неї у читальні свіжий журнал одержав.

— Прямо біда з вами... Добре, хай уже так... — зітхнула продавщиця, і я зрозумів, як нелегко далося їй це рішення. — Залиште щось із одягу, — закінчила вона, але, окинувши мене поглядом, миттю замовкла...

* * *

...Громадяни! Чи нема в кого випадково з собою якогось документика? Довідки про щеплення віспи, ордера на квартиру чи посвідчення з каси взаємодопомоги? Виручіть! Мене знайти просто. На мені сині плавки. Я стою на міському пляжі біля сатуратора. В руці — склянка з водою. Вода — з сиропом.

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

Незвичайні ситуації

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

— Що накажете! Машину помити, змастити, відремонтувати! Вас влаштувати в готель!

— Скільки можна отак надриватися, хоч би перекур зробили...

— А ми вам ще раз кажемо, що не підемо на новий об'єкт, поки не ліквідуємо всіх недоробок у цьому будинку!

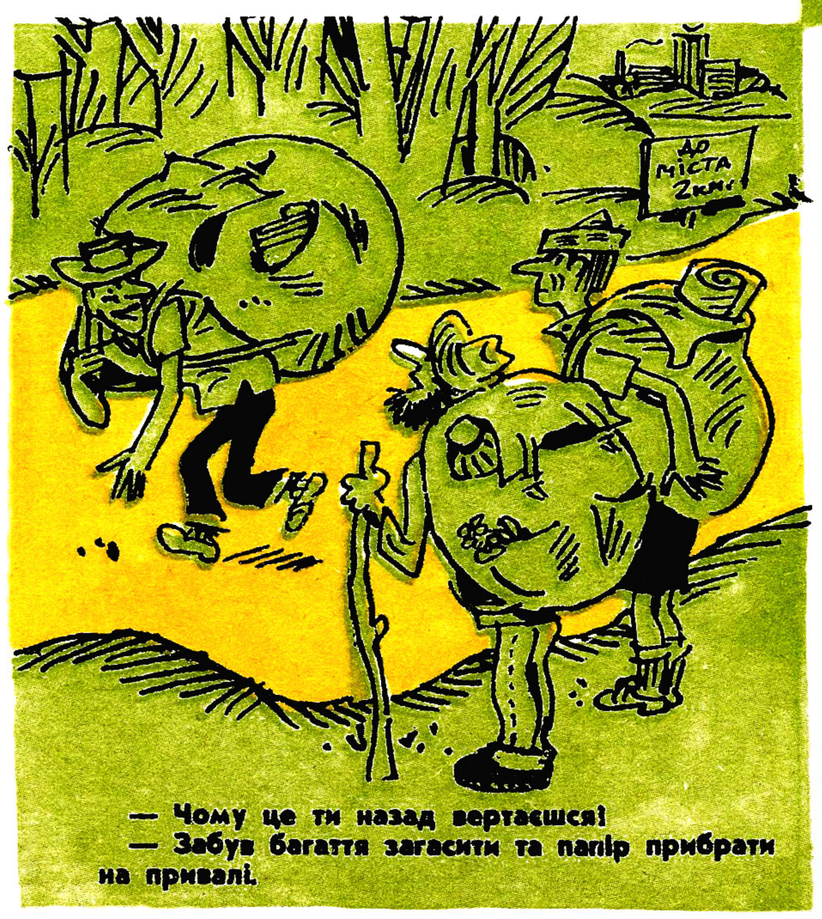

— Чому це ти назад вертаєшся!
— Забув багаття загасити та папір прибрати на привалі.

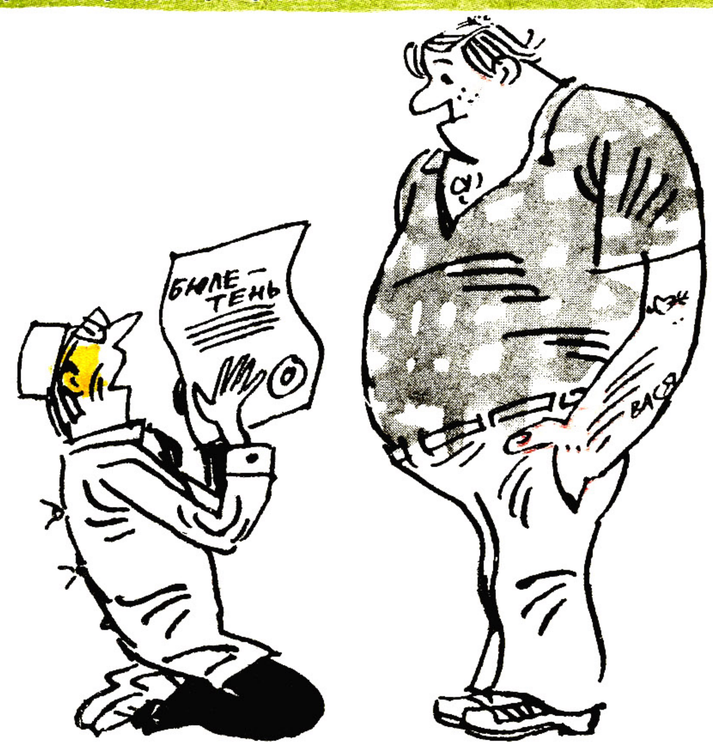

— Благаю, візьміть!..

Нерентабельні діти

В автобусі тісно — яблуку ніде упасти. Коли це від передніх дверей:

— Ой, посуньтеся ж, людоньки, іще трошечки! Дайте й мені зайти!

Огрядний дядечко із здоровенною торбою за плечима ледве протовпився усередину:

— Хух! Устиг. А то діточки без хліба залишились би...

— Та скільки ж їх у вас, чоловіче? — здивувався шофер, глянувши на його торбу. — Чи не двадцятеро?

— Сто двадцятеро!

В салоні ахнули.

Пригледівшись, я упізнав у огрядному пасажирові знайомого директора сільської десятирічки. Розговорилися.

— З райвно, мабуть?

— Де там! З хлібного магазину. Кооперація хліба не підвезла, то мусив сам їхати до райцентру. Їдальню ж у школі маємо...

— Он воно що. Ну, а як взагалі із навчально-виховним процесом? — цікавлюся. — Потроху керуєте?

— Та керую. Оце ж був на маслозаводі, дізнавався, чи є молоко по наряду. Потім заскочив у райспоживспілку і взяв той наряд. Тепер треба ще голову колгоспу застати, щоб мені той наряд оплатили, затим у сільське споживче товариство змотатися — узяти доручення, а тоді з цим дорученням і нарядом знову чимчикувати в колгосп — молоко забрати та попросити, щоб хтось його до їдальні підвіз... Ну, бувайте здорові, оце вже й моя зупинка!

І вискочив із автобуса. А я подумав уголос: важкувато, мабуть, керувати навчально-виховним процесом у тих школах, де є їдальні!

— Так це ж тільки там, де їдальня — на власному бюджеті, — усміхнувся сухенький жвавий дідусь — як виявилось, завгосп іншої школи. — Їм тільки кошти з бюджету відпускаються, а все останнє залежить від доброї ласки споживчої кооперації і колгоспу. Якщо голова ССТ та голова колгоспу добрі й ласкаві — то й у шкільній їдальні все є, і не доводиться бігати вчителям та техперсоналу. А як, не доведи господи, сердиті та ще не в настрої, — тоді начувайся...

— Ну, а у вас же як? — запитав я дідуся.

— Ге, у нас — порядок! — пожвавішав він. — У нас усі клопоти про їдальню колгосп на себе узяв. Сам і продукти дає, і кухарів утримує, і ложки-миски купує. Коли ласка, просимо до нас на обід — самі побачите.

Спокусився я дідусевим запрошенням, скуштував школярського борщику... Не згірш, як у люксовім ресторані! Тільки й того, що вартість не ресторанна: 9—15 копієчок за обід. І дирекції ніякого клопоту.

Щоб не бути голослівним, назову конкретні адреси. Бачив я такі симпатичні колгоспно-шкільні їдальні у школах Сумської області: і в Недригайлівському районі — у селі Томашівці, і у Роменському — в селі Ярмолинцях, і в Лебединському... Але що ж, подумав я, робити тим школам, де витрати на їдальню бюджетом не передбачені, і колгосп та радгосп їх теж не утримує?

— А сільська кооперація навіщо? — поставив мені в лоб риторичне запитання заступник голови Сумської облспоживспілки Іван Семенович Сердюк. — Аякже! Ми, кооператори, теж, може, про діточок дбаємо, ми їх теж, дорогесеньких, любимо, отож і відкриваємо, де тільки можна, при школах свої їдальні.

І таки справді. Попоїздивши по області, я чимало кооперативних їдалень у школах надибав. Хоча хотілось би, признаюсь по совісті, надибати більше. Бо, як виявилося, на Сумщині тільки 60 процентів учнів щодня гаряченьке у школах їдять, а останні 40 процентів або буфетними пряниками перебиваються, або домашніми «сидорами» черв'ячка заморюють... З чого б це? Невже не усі кооператори так ніжно люблять діточок, як І. С. Сердюк?

— Ні! — палко заперечив мені голова Смілівського споживчого товариства Іван Никифорович Пугач. — Усі ми, як один, за дітей уболіваємо. Бо діточки — то ж, як ви самі розумієте, квіточки. Зміна наша! Надія! От тільки...

За цим «от тільки» спохмурніло лице Івана Никифоровича. Бо згадав він, як приходили до нього представники новозбудованих Басівської та Вощилиської сільських шкіл із проханням відкрити в тих школах їдальні. І як він, затиснувши у кулак своє чуле (і, певна річ, дітолюбне!) серце, рішуче відмовив їм. Не помогли ані благання, ані вмовляння, ні розпорядження самого голови Роменської райспоживспілки О. О. Ющенка.

Щодо останнього, правда, то він на своєму розпорядженні не дуже й наполягав. Наказав для годиться т. Пугачу та й більше про те не заїкався. А було й таке, що навіть сам відмовив директорам шкіл села Пустовітівки в такому ж проханні.

— Не відкрию! — рубонув їм, і крапка. От тобі й маєш: з одного боку «діточки — квіточки», а з другого — яскраві рецидиви глухої байдужості до їх апетиту та, зрештою, й до здоров'я. Чи не пахне тут звичайнісіньким, пересічним словоблуддям?

— Та ні ж! — в один голос скрикнули і товариш Пугач, і товариш Ющенко, а за ними — й чимало інших кооперативних товаришів. — Діток нам жаль, але бачите... Неприбуткові для нас вони! Рентабельності не дають.

Так он у чім причина... Так от чому з такими пісними обличчями зустрічають кооператори постанови місцевих органів про відкриття їдалень у школах! От чому так прудко доводиться бігати по різних інстанціях учителям та техперсоналу тих шкіл, де їдальні — на власнім бюджеті. Бо невигідні дітки для добросердих кооперативних дядь. Любов, бач, любов'ю, а рентабельність — таки рентабельністю. Дуже важко буває велелюбній душі торговельника поступитися високими комерційними ідеалами навіть у такій благородній справі, як дитяче харчування... Якби ж дозволялося лупити за нього ресторанні ціни — тоді будь ласка: нате вам продукти, нате кухарів, нате меню! А так — усього 18-процентну націнку на ті борщики можна робити — хіба ж тут розженешся? А дорожче брати ніяк не можна, бо шкільні їдальні належать до третьої категорії. Інструкція така є.

Некомпетентній людині, звісно, важко розібратися в усіх отих категоріях та інструкціях. Але якщо зазирнути у деякі школи, то й без інструкції ясно стане, що їдальні тут таки не першорозрядні. Ну, хто, приміром, зважиться назвати витворами першокласного ресторатора ті захололі бліді котлетки, пиріжечки, картопельку з солоними жовтяками, котрими призволяються школярі у селах Терни, Хоружівка та Вільшана Недригайлівського району? Або ті сирнички та котлети, котрі приносять у своїх портфеликах додому учні Сумської середньої школи № 4? Приносять не тому, що хочуть пригостити тата і маму рідкісними міськторгівськими делікатесами, а тому, що залишати їх на столиках діточкам суворо заборонено, а розжувати та проковтнути ті чудеса кулінарії просто несила.

Ні, це, звичайно, далеко не перша категорія. Навіть третьою назвати її якось язик не повертається...

Заступник голови правління Укоопспілки Д. П. Зеленков розповів мені, що їх організація, разом з Міністерством торгівлі та Міністерством освіти УРСР, накреслила спільні заходи, аби харчування дітей у школах поліпшити. Це значить — нові їдальні повідкривати, доставку продуктів для них полегшити і спростити, якість борщів, котлеток та каш до найвищої категорії довести, а ціни — навпаки, до найнижчої. Словом, прекрасні заходи... Втішно і те, що сумчани, у свою чергу, теж такі заходи розробили. От тільки чи кинуться їх негайно ж виконувати товариш Пугач із товаришем Ющенком та іншими подібними товаришами — щирими прихильниками комерційного чистогану? Цього, на жаль, ніхто не може сказати напевно. Бо позбавлення преміальних чи ще якісь неприємності за непослух у цьому ділі товаришам тим поки не загрожують: немає такої інструкції.

А шкода! Бо воно ж — діточки. Зміна наша. Надія.

В. БОЙКО.

Сумська область.

Телеграфне агентство Перця

МАСОВИЙ БІГ

Кор. ТАП передає з Хмільника Вінницької області: лише два роки тому будівельники мехколони № 2 Вінницького тресту «Сільбуд» та працівники Вінницької дільниці Київського тресту «Ліфтреммонтаж» включилися у рух: «Біг — це здоров'я». Почали вони з ліфта. Не довели його до ладу у новозбудованій лікарні. «Хай побігають! — сказали начальник ПМК-2. П. М. Літинський та начальник дільниці ліфтремонтажу Б. К. Новицький. — Біг — це здоров'я!» А сьогодні біг у Хмільнику набрав масового характеру. Бігають хворі згори вниз і знизу догори. Біжить керівництво лікарні за П. М. Літинським і Б. К. Новицьким. Навіть П. М. Літинський і Б. К. Новицький бігають. Тікаючи од відповідальності.

ДО ШТАБ-КВАРТИРИ ТАП

Дирекція Херсонської взуттєвої фабрики № 10 просить ТАП опублікувати таке оголошення:

У зв'язку з завантаженістю фабричного клубу симпозіум по якості продукції тимчасово відкладається. Вживаються рішучі заходи для очищення клубу від завалу бракованого взуття, поверненого на фабрику торговельними організаціями. Про час проведення симпозіуму буде оголошено додатково.

ЩАСТЯЧКО ПРИВАЛИЛО

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. (Кор. ТАП). Привалило щастя мешканцям селища Орджонікідзе (Амур-Нижньодніпровський міський район): біля самих їхніх осель примостився надзвичайно запашний сусід — міське звалище. Селище буквально задихається від щастя, та ніхто з працівників санепідстанції, як не дивно, в той бік ще і носом не повів.

Що то значить виховані люди — змалку їх, очевидно, привчили не пхати носа в чужі справи...

ЗОЛОТО ВЖЕ Є

СУМСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). На Озерянському комбінаті залізобетонних конструкцій почав працювати цех алхімічної продукції. Місцеві алхіміки без будь-якого втручання пекельних сил і без будь-яких сучасних установок високих енергій майстерно перетворюють гранітну щебінку на золото та алмази.

Першу партію золота вже одержано. Звичайну щебінку навантажили у вагони і за накладною № 535158 відправили Великобубнівській мехколоні (ПМК-148). Але не на ближчу станцію Ромни Південної залізниці, а за 200 км. на ст. Конотоп — Південно-Західної. Там щебінка простояла 5 днів, аж поки не стала золотом. Тоді його переадресували назад на Великі Бубни і стягли з ПМК-148 і вартість щебінки (893 крб.), і за позолоту (680 крб. за простій та переадресовку вагонів).

А нову партію щебінки ПМК-148 вже одержить через Північний полюс. Тепер це будуть чистісінької води озерянські алмази.

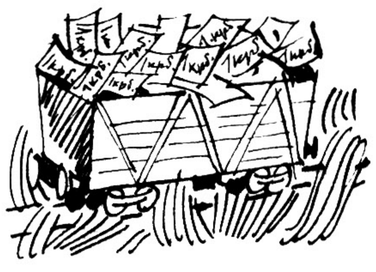

Мал. И. КОГАНА

— Бач, яке хамство! Директор наказав, щоб я саме тепер пішла у відпустку!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Відрубайте йому хвоста, щоб знав, як розкрадати народне добро!

Повні жмені екзотики

Веселий репортаж із лісу під Черкасами

Ми звикли, що в лісах наших водиться заєць-боягуз, лисичка-сестричка, злий вовк (в основному — теоретично, більше в казках, ніж у лісі), ну, ще там якась немудряча фауна, але нічого екзотичного не зустрінеш.

Може, в якому іншому лісі й не зустрінеш, але в тому лісі, що росте обабіч шляху із Черкас на Канів, обов'язково зустрінеш. У лісі живе екзотична звірина — норка. На проста норка. Проста норка — коричнева. Такою її природа сотворила. Взяла баночку коричневої фарби, вилила на норку і сказала:

— Будеш коричневою!

А люди сказали:

— Будеш такою, якою ми захочемо! Матимеш модний колір!

Люди люблять вносити свої корективи у справи природи. Не завжди вони це роблять вдало, але ті корективи, про які піде мова, заслуговують тільки на похвалу. Бо саме завдяки цим корективам у лісі під Черкасами, крім норки коричневої, живе норка пастельна, норка топазова, норка світлоголуба, норка біла, норка чорна фінська, норка чорна шведська, норка сапфірова, норка-хрестівка.

Але перш за все — що таке норка?

Як про мене, то це таке собі спритне кумедне звірятко, завбільшки з кицьку. Є більші од кицьки, є менші од кицьки.

Коли, товариші, ви хочете мати поширеніші, академічні відомості про норку, запитайте про це своїх дружин і дорослих доньок. І почуєте у відповідь:

— Норка? О-о! О, норка!

І отим «о-о» буде сказано все. Вам стане ясно, що таке норка.

Словом, екзотична, чарівна, омріяна всіма модницями світу норка живе у лісі під Черкасами.

Не сама вона туди забігла.

Ліс цей належить Черкаській облспоживспілці І от років дванадцять тому на місце, де розкошують тепер шістдесят тисяч норок, приїхав Олександр Дмитрович Бучацький.

Олександр Дмитрович — голова Черкаської облспоживспілки, людина вдачі запальної, романтичної і ділової водночас. Дуже було б непогано, коли б інші наші радянські «бізнесмени» запозичили у Олександра Дмитровича ці його риси.

Словом, вибрав Бучацький це місце і сказав:

— Розведемо тут...

— Курей?

— Ні!

— Кролів?

— Ні! Норок розведемо. І будемо заробляти гроші. Не прості гроші, золоті.

Розвели. Заробляють. Не прості гроші, золоті. Забіжу трохи наперед і скажу, що минулого року лондонські хутрові фірми буквально з руками відірвали у т. Бучацького двадцять тисяч норкових шкурок, відсипавши йому шапку золота.

Я, правда, в комерційних справах не дуже розбираюсь, не знаю, чи золото тепер міряють шапками чи корцями, знаю тільки, що звіроводи Черкаської облспоживспілки продали минулого року шкурок на 2.319.000 карбованців! Близько половини шкурок пішло на експорт, отже за них платили золотом. А чим там його міряли... От чого не знаю, того не знаю, брехати не буду.

Норка сама собою не заводиться. Це вам не миль і не таргани. Норка звірина вередлива і потребує людських рук. Такі руки є. Це руки, та ще й голови і самого Бучацького Олександра Дмитровича, і директора звірогосподарства Юзвицького Якова Аркадійовича, і його бойового заступника Савчука Валентина Степановича (який, до речі, переймав досвід за океаном у канадських звіроводів), і головного зоотехніка Ней Тетяни Миколаївни, і головного ветлікаря Левченка Петра Ілліча, і зоотехніків, керуючих фермами Миколи Павловича Петрова і Марії Ільківни Чирикової, і бригадира А. Н. Надточія, і звіроводів Л. П. Упиряки, А. А. Яцик, Н. І. Тищенко, І. П. Дулепіної, Є. Н. Гайван, В. П. Хижняк і ще п'ятисот їхніх колег. Усіх, на жаль, не можу перерахувати за браком місця. А хотілося б. А хотілося б, бо вони майстри своєї справи. Хоча офіційно звання «майстер тваринництва» присвоєно лише двадцяти восьми звіроводам.

— Вірніше було б сказати, — жартує Валентин Степанович,— не звіроводам, а «звіроводихам», бо ними у нас працюють майже виключно жінки.

Справа це, дійсно, тонка, вимагає ласки і чуйних жіночих рук: нагодувати, напоїти, помити, кліточки почистити, малечу допильнувати.

Микола Павлович веде мене асфальтовими доріжками вздовж свого неспокійного господарства. Під навісом на залізобетонних опорах — у два ряди дротяні клітки з дерев'яними гніздами. А в клітках то вистрибують, то ніжаться на весняному сонечку дуже милі звірята з хитрими очицями і кораловими гудзичками носиків. Темнокоричневі, чорні, як сажа, білі, як сніг, справді пастельні, справді топазові.

Дивіться, а це знаменита хрестівка.

На міжнародних аукціонах за неї платять найдорожче.

Справді, звіря — унікальне! Екзотика, створена руками людей. Добре, що я не модниця — очима здер би із звіряти шкурку. Уявіть собі таку картину: звіря біленьке, як пушок, із чорною смужкою від шийки до хвостика. Друга смужка, теж чорна, перехрещує її на лопатках. Здається, ніби художник мазнув чорним пензликом по білій спинці, раз і двічі.

— Схрещуємо чорну з білою. У першому поколінні виходять рябі, як коти. З такими на аукціон не потикайся. Схрещуємо рябих, і вже в другому поколінні попадаються хрестівки. Мороки з ними!

— Мороки вистачає не тільки з хрестівками, — підхоплює Валентин Степанович,— усі вони добре голову морочать. Розумієте, свинини не їдять. Тільки свіжу рибу і яловичину. От і крутись із такими гурманами. Холодильник працює безперебійно. Вся оця метка, пухнаста галайда за день лише вітамінів з'їдає на двісті одинадцять карбованців. Як вам це подобається?

Мені тут подобається. Слово честі, подобається. Але я гість, а у Валентина Степановича Савчука — свої турботи.

— А візьміть,— каже він,— жир норки. В усьому світі він використовується як надзвичайно цінна сировина для парфюмерної і фармацевтичної промисловості. А наші парфюмери носом крутять, їм давай імпортну сировину.

Ми могли б постачати нашим парфюмерам десятки тонн жиру норок, а ледве вдалося умовити харківських парфюмерів узяти аж десять... кілограмів жиру на пробу. І щось від них ні слуху, ні духу.

Вечоріє. Жінки-«звіроводихи» роздають звірятам вечерю. Хай ростуть і розвиваються, хай приносять нам золото — і шапками, і корцями!

Микола БІЛКУН.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Їй же богу, щойно сам бачив тут браконьєра...

Літературні пародії

ОБЕРЕЖНО!

Хто не кохав до спопеління тіла,
Хто не конав в пекельному вогні,
Той не людина ще!...
Ридає пристрасть у мені
левина...

(Лесь ТАНЮК. Із збірки «Сповідь», вид. «Молодь», 1968 р.).

Лев пристрасті моєї став на чати
І вис нетерпіння вовкодав...
Кохана, посади мене за грати,
Щоб, часом, я тебе не розірвав.

Олег СЕТН.

АДРЕСА ЗМІНИЛАСЯ

Я за руки беру свою
вбілену хату,
В виноградній вінку,
В буйнім вицвіті мальв,
І веду за село...

Василь ГЕЙ.
Із збірника «Поезія 1969»

Ох, завдав видавцям ти мороки
багато,
Бо такого, либонь, ще у них
не було,
Щоби автор за руки узяв свою
хату
Та ні з сього, ні з того повів
за село.

Де ж тепер тебе, друже,
шукати?
Гонорари куди висилати?!

Олесь ТЕРЕЩЕНКО.
м. Кривий Ріг.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Це ти, Петю, чи твій дід?

Дует Одарка та Карася

Дійові особи:

ОДАРКО — голова колгоспу, у ставках якого тільки жаби водяться.

КАРАСЬ — риба.

Одарко іде берегом колишнього ставка, який тепер більше скидається на велику калюжу. Раптом у багні щось заворушилося. Приглянувшись, Одарко побачив карася.

Одарко (здивовано)

Відкіля це ти узявся?!
Як ти й досі не пропав?!
Вже ж ти списаним вважався,
Щоб тебе нечистий взяв!..

Карась

Ой, не згадуй, бо заплачу...
Страх мене бере й тепер!
Через тебе, небораче,
Трохи-трохи я не вмер.
Занедужав, втратив форму,
Та й набрався я біди,
Бо в ставку немає корму
Й дуже мало тут води.
Може буде зо дві кварти,
А можливо, що із ківш,
А якщо сказать без жарту,
То із чарочку, не більш...

Одарко (хитро)

Ось послухай, що вчинилось,
Ситуація яка:
Лишенько таке зробилось —
Був ставок й нема ставка.
Ним колись я скрізь хвалився,
А тепер ставок пропав,
Як крізь землю провалився,
Наче дідько його взяв!..
Де ж вода із ставу того?
Може випив її, брат?..

Карась

Ні, не пив, не пив, їй-богу,
Я у цім не винуват.
Ти ремонт зробить не в змозі!
Не було б, мабуть, біди,
Щоб привіз, хоча б на возі,
Ти ремонтників сюди!
Ти ж не маєш навіть гадки,
Ані планів, ні думок,
Щоб полагодити гатку
І почистити ставок.
Занедбав украй ти справу...

Одарко

І нікого не боюсь!
Лучче буду жить без ставу,
І без риби обійдусь!

Карась

За ремонт давно не брався,
Всі ставки позапускав...
Хоч громади б побоявся,
Хоч би трохи сором мав!..

Одарко

Ой, Карасю, годі буде,
Перестань бо вже кричать...

Карась

Ні, хай чують риби й люди,
Ні, не буду я мовчать!
Занедбав ти рибну справу...

Одарко

І нікого не боюсь!
Лучче буду жить без ставу,
І без риби обійдусь!
І без риби обійдусь!!

Карась

Заслужив погану славу,
І не дуєш навіть в вус...

Одарко

Я без клопоту й без ставу
І без риби обійдусь!
І без ставу обійдусь!!
І без риби обійдусь!!!

Режисерсько-перчанські поради. При доборі кандидатур на ролі слід врахувати, що роль карася може з успіхом виконати будь-який короп, лин чи окунь, якщо він вижив у подібному ставку. Кого брати на роль Одарка — на місцях видніше, тим паче, що деяким головам колгоспів не доведеться навіть вживатися в роль — вони будуть грати самих себе. На нашу думку, це найлегше буде зробити на Чернігівщині, Тернопільщині та Миколаївщині, бо, як свідчить статистика, за минулий рік план вилову товарної риби в цих областях виконано відповідно — на 16,9, 18,6 та 20 процентів.

Юрій КРУГЛЯК.

Перченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

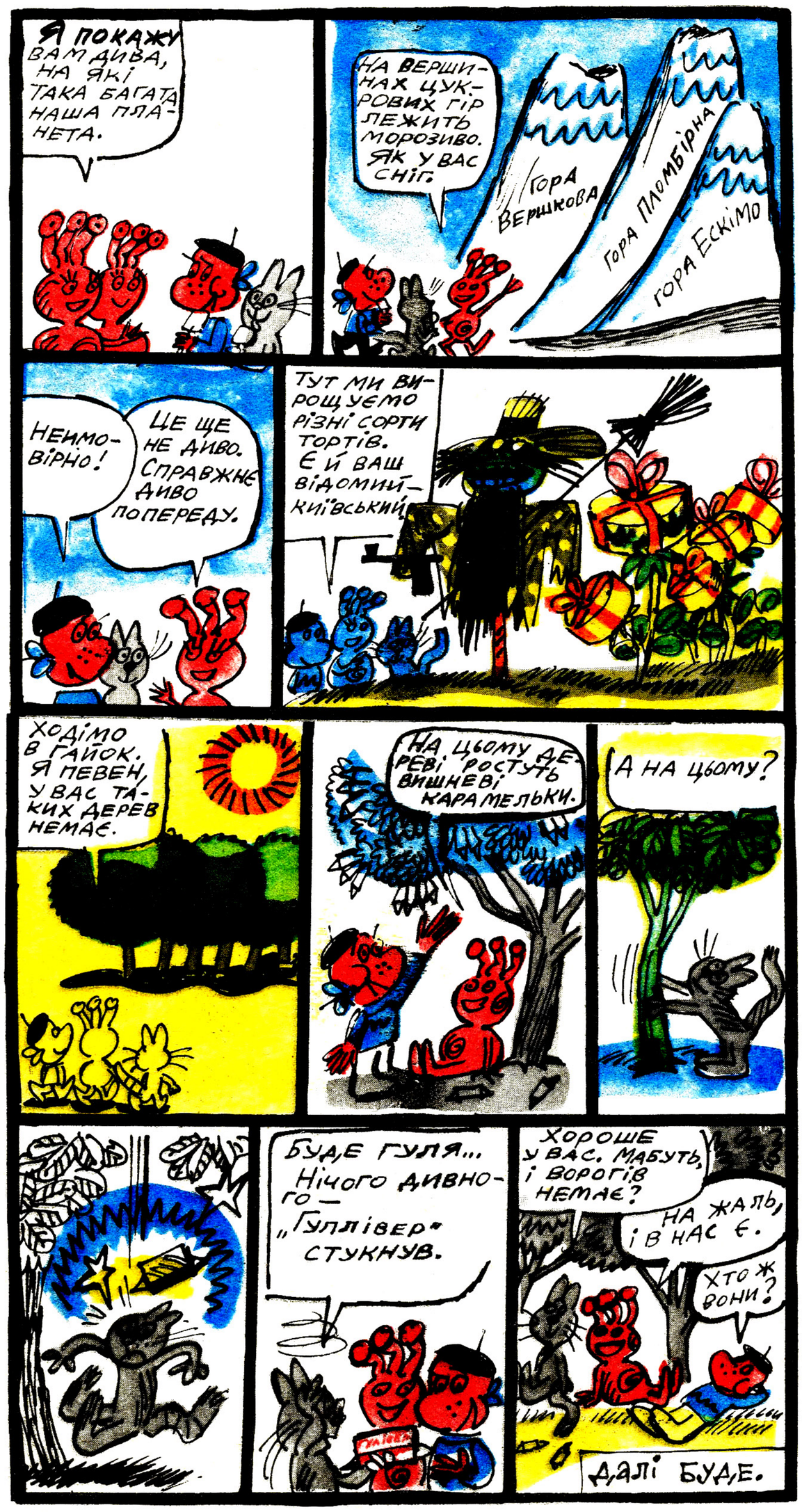

ДИКТАНТ

Учні писали диктант. Усі писали, тільки Ілько байдуже дивився у вікно й рахував на дроті ластівок.

— Ти чому не пишеш?— підійшов до нього вчитель. — Знову ручки нема?

— Ні, ручка є.

— Так у чім же справа?

— Зошит удома забув.

— Як же це так, — почав картати Ілька учитель, — ішов до школи і про зошит забув? А якби я забув удома окуляри, що б тоді було?

— Тоді б...

— Що?

— Тоді б ви не побачили, що я не пишу диктанта.

Олексій ШТОЙКО.

НАПОЛЕГЛИВИЙ ГРИЦЬКО

День згасає, ніби свічка,
Вербам щось шепоче річка.
Гриць під грушею ще зранку
Без обіду і сніданку.

Він вмостився на ряднині
І глядить у небо синє.
— Чом лежиш? — питає Алла.
— Жду, щоб грушка в рот
упала.

М. ТАТАРЧУК.

КУЦОХВОСТИЙ ГОРОБЕЦЬ

(Казка)

Знайшов Горобець шкоринку хлібця.

— Цвірінь, цвірінь! — зрадів він і почав її дзьобати. І так вона йому припала до смаку, що про небезпеку забув. А Кіт тим часом підкрався тихесенько до горобчика і хап його за крильце.

— Давненько я не куштував горобʼятини. Я тебе зараз зʼїм!

— А хіба ти знаєш, з якого боку горобців їдять? — запитав Горобець.

— А з якого? — муркнув Кіт.

— З хвоста, мій любий, з хвоста! Тоді Горобець сам у рот лізе. А ти тільки встигай його ковтати!

Ухопив Кіт Горобця зубами за хвіст. А горобчику цього тільки й треба було. Зібрав він усі свої горобʼячі сили, рвонувся і полетів. А в зубах у Кота півхвоста залишилося.

З того часу і прозвали Горобця куцохвостим.

М. КОЛЕСНИКОВ.

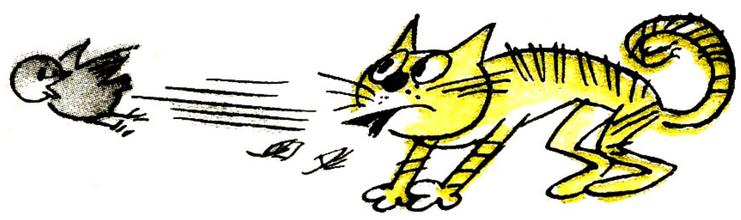

БАЙКИ

ЗАСТУПИЛАСЯ

Собака грізно — «гав» та «гав».
— Чого розгавкався, дурило?!
— Та он в калюжі спить Гаврило,
Либонь, з получки перебрав...
Гав! Гав!
Аж тут Свиня озвалась: — Гонор збав,
Не гавкай дуже!
Він спить не у твоїй — в моїй калюжі.
Тож ні до чого гавкотня.

Що ж, заступилась за свиню свиня.

СВИНЯЧЕ РЕЗЮМЕ

Літак
(Він завше робить так)
Перш, ніж піднятись в голубінь
бездонну,
Біжить по рівному бетону...
Одного дня
Свиня
Звела на нього в цей момент баньки:
— От я дурна! Повірила в байки.
Казали, що літає,
А він он по землі гасає.

Володимир ЮДІН.
м. Запоріжжя.

●

КІТ І БАБУСЯ

Покіль була бабуся в хаті,
Вусатий Кіт собі дрімав,
А вийшла — зразу губи облизав
І ну по закутках гасати...
З'їв м'яса шмат. Злизав сметанку.
Аж чує — баба вже на ганку.
Метнувсь тікати, та — куди?!
Він — швидко до води,
Стоїть собі і попива водицю.
Прийшла стара, жаліє кицю:
— Ох, мій бідненький, воду п'єш,
Не дочекавшися вечері?..
Голодний, котику? Еге ж?..
А кіт — щодуху в двері.

Мораль бабусі: Кіт — нахаба!
Мораль Кота: роззява баба!..

Михайло КРИЛАТИЙ.
м. Путила
Чернівецької області.

●

ВИКРИВАЧ

БАЙКА-МОНОЛОГ

— Чудово, друзі! Ми йдемо вперед!
Але не треба забувати,
Що є недоліки. Їх слід ліквідувати...
Візьміть, приміром, мед.
Чи кожен з вас його збирає?
Про бджіл робочих не кажу.
Але є трутні! Їм не догоджу,
Бо правду відрубаю:
Вони лише їдять, а працювати — ні!
Кому такі потрібні дармоїди?
А бджолам родичі ж, не просто там —
сусіди!
Таких не гріх підсмажить на вогні,
Щоб працю шанували
Та мед гуртом збирали
З усіх навколишніх угідь!
Ну, починайте! В цю гарячу пору
Я буду з вами! Тут малина поруч,
Так я вже й там, рідненькі, мимохідь
Порядок наведу! — сказав Ведмідь.

Євген ВАСИЛЬЧЕНКО.
с. Будилка
Лебединського району
на Сумщині.

Народні усмішки

ЧИ ДОБРЕ БЕРЕ!

— А риба там добре бере? — запитали рибалку.
— Просто лютує!.. Щоб наживити гачок, доводиться ховатись за дерево! — відповів той.

ДЕ ДІРКА!

Мати свариться на сина:
— Де це ти лазив, знову дірка на коліні?!
— Не на коліні, а на штанях, — поправив син.

Повідомив Н. А. КНАПИК
із с. Ново-Миколаївки
Веселинівського району
Миколаївської області.

ОЦЕ УДАР!..

Розказував один дядько.
— Іду лісом, — каже, — а в потилицю і в очі такий вітер дує, що може з ніг звалити. Дивлюсь, аж переді мною вовк. Стріляти нема чим, а тікати пізно. Я як розмахнувся, як врізав вовка кулаком і впав у кучугуру снігу. А коли опам'ятався, то побачив на землі два вовки. Оце був удар!..

Повідомив Д. А. ГОРКУША
із с. Троковичів Черняхівського
району Житомирської області.

ЧИ ВЛІЗЕ НІС!

— Бабусю, а ваш ніс влізе в чорнильницю? — запитав онук.
— Дурненький, що це ти вигадуєш? — розсердилась бабуся.
— А чого ж тато казав: «Моя теща куди хоч свого носа всуне».

Повідомив В. КЛЕНЦ
з м. Поліського
Київської області.

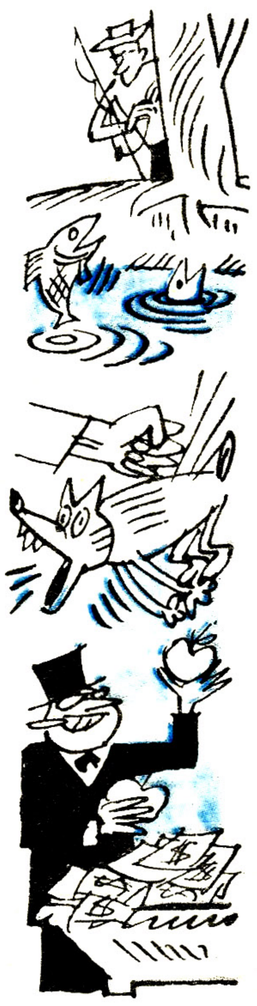

ДОБРИЙ ЧОЛОВІК

Якось за обідом жінка мовила до чоловіка:
— Чоловіче, який ти в мене добрий! Я учора і сьогодні пересолила борщ, а ти — ні слова...
— Ану попробуй пересоли ще й завтра! — погрозив чоловік.

Повідомив Я. В. ГАЦАН
із с. Перегонівки
Голованівського району
Кіровоградської області.

ВИКРУТИВСЯ

— Ну як, викрутився? — питає мати сина, коли той повернувся від урядника.
— Викрутився.
— А батько ж де?
— Та ще крутяться.

Повідомив І. А. ФЕДЧЕНКО
із с. Трушівців Чигиринського
району Черкаської області.

ЯК СТАТИ МІЛЬЙОНЕРОМ

Містер Джексон виступає перед безробітними:
— У нас країна рівних можливостей. Кожен може стати мільйонером. Треба тільки захотіти. Ось, наприклад, ми з дружиною. Спочатку у нас було два центи. Ми купили два яблука, помили їх, а потім продали за чотири. Купили чотири яблука, помили і продали вже за вісім центів. Купили вісім яблук і виручили шістнадцять центів.
— А потім?
— А потім... Померла моя бабуся і залишила нам два мільйони.

Повідомив
А. МОСТОСЛАВСЬКИЙ
з м. Києва.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Не розумію, як це люди колись на волах по цій дорозі їздили?

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Нічого ця медицина не варта! От і в санаторії лікуюсь, а печінка однаково болить...

МІКРОГУМОРЕСКИ

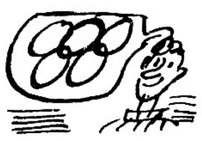

ДОБРОВОЛЕЦЬ

На комісії по розподілу в інституті фізкультури:

— Прекрасно, шліть мене у село, — з гідністю сказав студент-дипломант, — тільки... в олімпійське.

НЕЗЛОПАМ'ЯТНИЙ

— Любий, адже сьогодні рік, як ми побралися. А ти до глупої ночі десь із приятелями грав у преферанс, — з гіркотою дорікнула дружина.

— Люба, ти ж знаєш мене. Я ніколи не пам'ятаю зла.

ДОСТУКАВСЯ

Офіціант прийняв замовлення і надовго зник. У відвідувача урвався терпець, і він грюкнув кулаком по столу. Офіціант з'явився миттю і... забрав стіл.

АСКЕТ

Щоб побудувати дачу й купити машину, він п'ять років сидів на одному хлібі... Завідував базою хлібопродуктів.

ВСЕ ЩЕ ПОПЕРЕДУ

— Починають завжди з малого, — сказав альпініст, повертаючись з першого походу зі зламаною ногою.

ПОРАДА

Прочитавши рукопис, йому порадили поставити тільки одну крапку. На літературній діяльності.

ОБІЙШЛОСЯ НЕДЕШЕВО

— Дорожче за її кохання у мене нічого не було, — говорив він, згадуючи про аліменти.

ДОСВІД — ВЕЛИКА СИЛА

Книг з домашньої бібліотеки нікому не давав. Боявся, що знайомі для створення власних бібліотек скористуються його ж методом.

Борис БАБАНОВ.

м. Івано-Франківськ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Людині мало 24-х годин на добу. Так вона з другої доби день до вечора позичає та все п'є-гуляє і виходити на роботу забуває» — писали Перцеві з с. Шенгеріївки Зіньківського району про діяльність кіномеханіка А. І. Бабенка. Місяцями в селі не бачили ні кінофільмів, ні тверезого кіномеханіка.

Як повідомив начальник Полтавського облуправління кінофікації т. Сидоренко, факти, наведені в листі, підтвердились. За порушення трудової дисципліни і за пиятику кіномеханіка А. І. Бабенка з роботи звільнено.

«Проф-орієнтація»

ГУМОРЕСКА

Мене, як і кожного порядного батька, турбувало майбутнє сина. Уже куплено новий костюм для випускного вечора, але ще невідомо, куди Петрові податися далі. Незручно якось, зізнаюсь, перед останнім екзаменом розпочинати розмову на цю тему і псувати дитині настрій.

Але вчора вирішив будь-що відверто поговорити з Петром.

— Ти, синку, уже закінчуєш школу... Ким же збираєшся стати — фізиком чи ліриком? Словом, що робитимеш після випускного вечора?

— Мабуть, посплю день, бо затівають таке — голова болітиме...

— Поспиш, поспиш... А коли прокинешся?

Петро розкрив рот, але відповісти не встиг — раптом почувся голос з-під підлоги. Це був сусіда знизу.

— Що ви, Сергію Івановичу, турбуєтесь! Послухайте мене, людину досвідчену. В інститут поступить чи не поступить, а ми в таксопарк візьмемо. Підучимо — і гасай містом. Завжди свіжа копійчина. П'ятірочку щодня матиме. А що після інституту? Мовчите, Сергію Івановичу? Раджу подумати. У нас курси через півмісяця починають роботу. І вам легше, і Петро буде при ділі.

Тільки-но замовк голос з-під підлоги, полинуло зі стелі. Це сусідка зверху.

— Я, Івановичу, — почала вона,— де тільки не працювала! І скажу вам: найкраще-таки в торгівлі. Особливо, де на розлив. Там переллєш, там недоллєш, бо то ж — не аптека. А в результаті — все збігається, та ще й набігає.

Не встиг я щось сказати, як із порадою виступив сусід через стіну.

— Непогано буде, якщо й склотарою займеться. Пляшечки прийматиме. За день перепустить через свої руки кілька тисяч, і кілька сот їх на руках залишиться. А це — вже карбованці. Робиться дуже просто. Приносить, приміром, один чоловік півсотні пляшок. Я бракую кілька, а бракованого посуду ще ніхто додому не носив. Між нами кажучи, пляшка до пляшки, копійка до копійки, а там — і ...

Я сиджу і палю цигарку. Петро пройшовся кілька разів по кімнаті і каже:

— Спасибі вам, сусіди, за «лекцію» для випускників. Карбованці я чесною працею зароблю і з чистою совістю буду приходити щодня додому. Давно вирішено — іду в будівельники.

— А що ж ти додому, крім отієї совісті, приноситимеш? — загукали сусіди крізь стелю, підлогу і стіни. — Цеглу і залізобетон?!

— Піду в будівельники. Споруджуватиму звуконепроникні квартири.

Тепер я спокійний: Петро на вірному шляху.

Володимир ЧОРНОБРИВЧЕНКО.

м. Харків.

Нотатки про їхні порядки

АМЕРИКАНСЬКЕ ЩАСТЯ

Галантерейний магазин Фелікса Торо відрізняється від багатьох подібних магазинів Нью-Йорка тим, що за одинадцять місяців існування його ані разу не було пограбовано. Щоправда, джентльмени удачі вісім разів парами відвідували магазин (це цілком стерпна цифра, якщо врахувати, що в Нью-Йорку щоденно грабують в середньому 242 магазини), але жодного разу не поживилися тут ані центом. Навпаки, троє з них самі залишилися тут. Уже як покійники. Торо не тільки тримає свій револьвер 38 калібру завжди напоготові — у нього є ще чуття на гангстерів. Не даремно він п'ять років працював приватним детективом і поліцейським. Багатий досвід допомагає йому тепер вести свою комерцію без зайвих збитків. Тому його і вважають найщасливішим із дрібних підприємців Нью-Йорка.

ДІЛОВА РОЗМОВА

Хвиля викриття хабарництва, яке пишно процвітає серед американських полісменів, надихнула одного шахрая на блискучу ідею. Він прийшов до начальника нью-йоркської поліції з такою пропозицією: «Дайте мені десять тисяч доларів, і я нікому не розкажу, що ви берете хабарі». Начальник поліції спокійно відповів: «Дайте мені п'ятнадцять тисяч доларів, і можете базікати про це на всіх перехрестях і по всіх редакціях».

Шахрай явно був ідеалістом — він думав, що начальник поліції злякається розголосу. Працівники ж поліції, як видно, дивляться на це реалістично — вони свою справу знають.

Андре ВЮРМСЕР

БАНКІВСЬКА ПОЕЗІЯ

Американські банки говорять американцеві, у котрого водяться грошенята: «Ідино сюди, любесенький! Поглянь-бо, які чарівні чекові книжки є у нас для тебе». Що правда, то правда — книжки прегарні.

Ось у мене на столі — рекламний проспект заокеанського «Кемікл бенк». Щоб спонукати вас відкрити рахунок, він пропонує на вибір безліч чекових книжок різної форми, шести різних кольорів — золотого, пурпурового, кремового тощо.

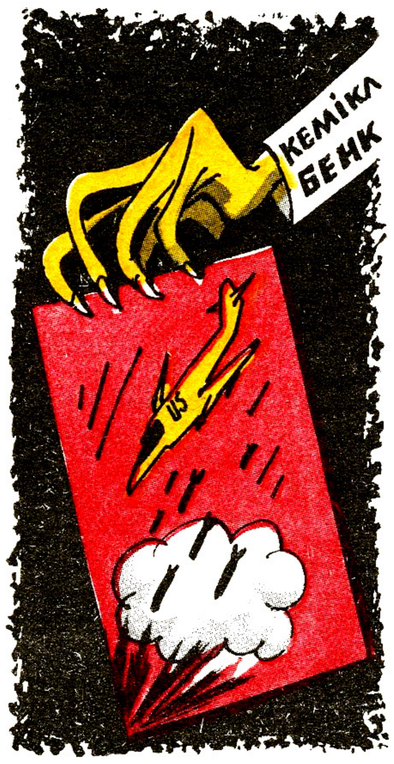

І на чеках таких привабливих кольорів відтворено суто американські картинки, що демонструють, як підкреслюється в проспекті, «всю різноманітність характеру нашої країни» — її блакитне небо, її примхливі хмарки, її моря, прерії, ліси, її ковбоїв і корсарів. Як це, мабуть, приємно — сплачуючи податки, підписувати чарівні чеки кольору осіннього листя!

Так ось де, виявляється, звила гніздо поезія! Та чи й справді вона відтворює «всю різноманітність характеру» Америки? Золотий колір, звичайно, личить американському чекові. Але не менш йому личить і криваво-червоний. Хіба не слід було б серед «сцен американського характеру» зобразити таку — ліс, зовсім позбавлений листя внаслідок обробки дефоліантами? Або небо, вкрите зграями бомбардувальників?

Року божого 1972-го Сполучені Штати ведуть війну за тисячі кілометрів від своїх кордонів. Шкода, що американські банки не відтворюють цього факту на своїх чеках.

Переклав із французької
М. ДЕРИМОВ

АМЕРИКАНСЬКІ МИРОТВОРЦІ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

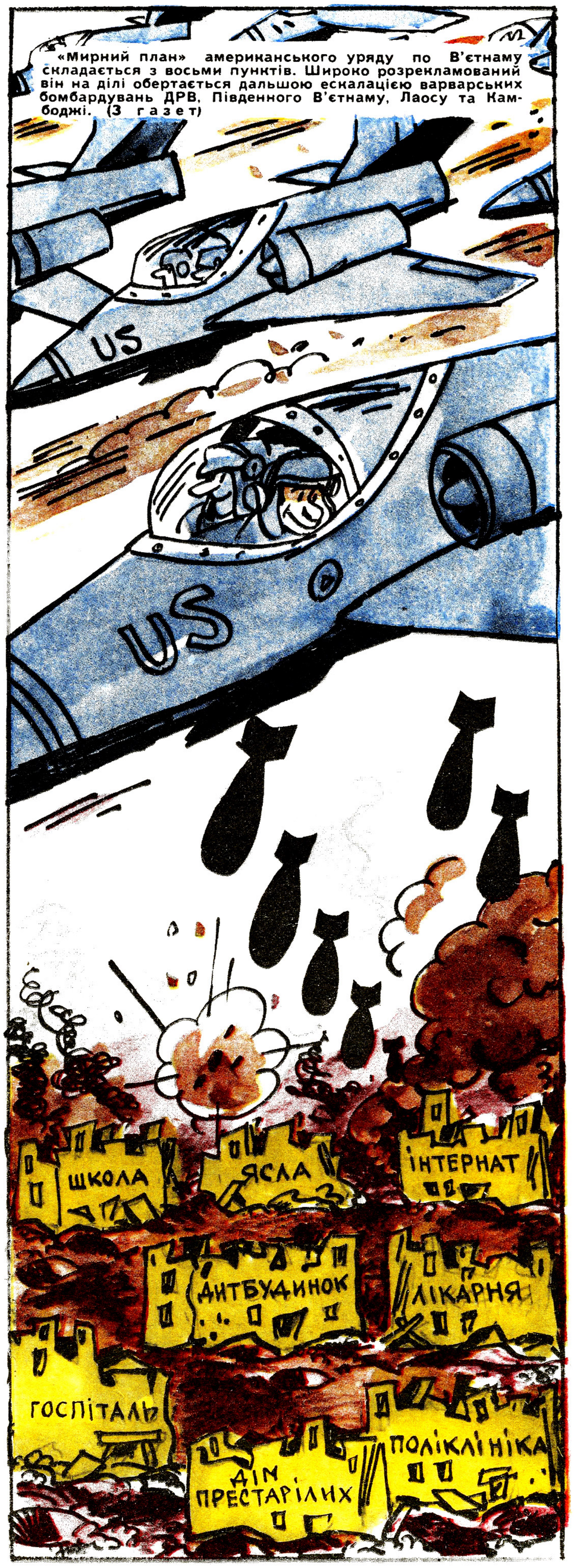

...та вісім їхніх мирних пунктів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

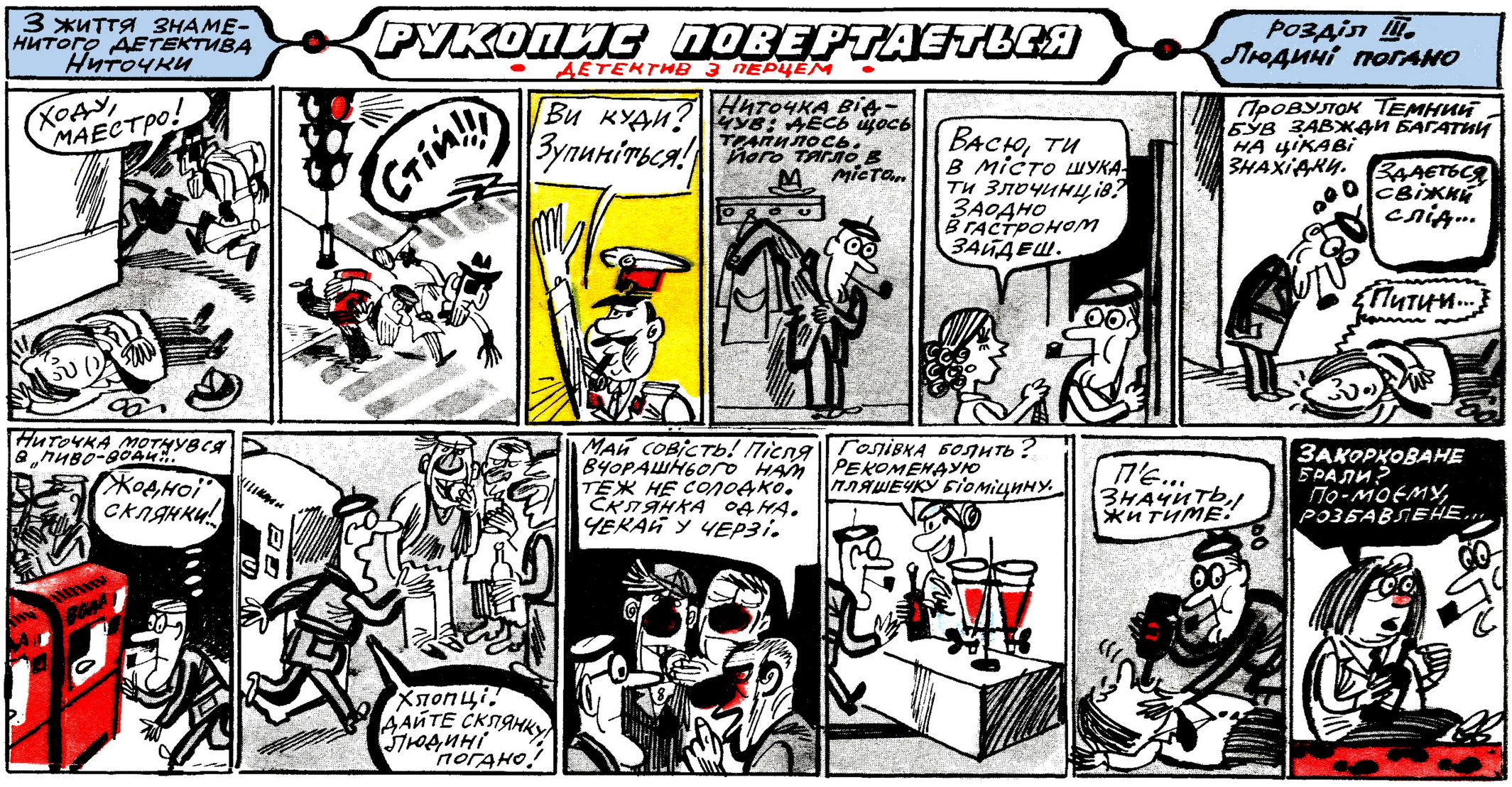

Друже Перче!

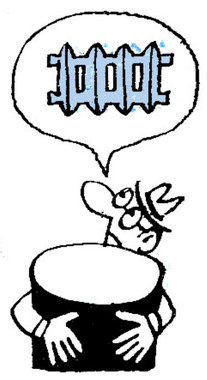

Хочеш — я подарую тобі котел.

Купив я його разом із фінським будиночком. На базі «Укрторгтари» у Прилуках. Чин-чином заплатив гроші. Ще у вересні минулого року. Правда, за деталями будинку їздив разів із десять. Та це, так би мовити, деталі. Це півбіди. Ціла біда в тому, що не дали мені труб та батарей для водяного опалення. Кажуть: «Нема. Беріть самий котел». Хоч гроші взяли за все...

От я й думаю: куди я та до чого той котел притулю? Візьми його, Перче. Може, пригодиться. Гріти воду для припарок отаким, як директор прилуцької бази.

В. ЩЕРБИНА.

с. Чернецьке
Талалаївського району
Чернігівської області.

Скільки вже говорилося, скільки писалося: «Не проходьте мимо!» А проходять. І — не тільки люди, а й автобуси.

Аж досада бере... З досади ми й поскаржилися Івано-Франківському управлінню автотранспорту. А звідти т. Сівак В. М. — заступник начальника управління по пасажирських перевозках — нам відповів: «З 10 січня 1972 року буде введено зупинку маршрутного автобуса Львів — Ворохта в населених пунктах Слобода-Небилівська і Красне».

Здавалося б, чого ще треба?

А виявляється, ще чогось треба. Потрібен ще висококваліфікований гіпнотизер, який навіяв би шоферам автобусів бажання виконувати накази обласних керівників.

Оскільки такого гіпнотизера ще й досі не знайшлося, то автобуси, як і раніш, проходять мимо нашого села, не зупиняючись.

Може, Перче, ти б спробував стати таким гіпнотизером? Нам здається, що у тебе є цей хист.

І. БИГАР.

с. Слобода-Небилівська
Рожнятівського району
Івано-Франківської області.

Візьми під свій захист голову Ямпільської райспоживспілки тов. Попадюка. В'їлися на нього жителі села Підлісівки. Забаглося їм, бач, господарчого магазину в селі. Ходять за тов. Попадюком по п'ятах уже два роки. Тов. Попадюк спочатку усними обіцянками відмахувався. Та коли ті написали у районну газету, мусив дати обіцянку письмову. Мовляв, магазин відкриємо у грудні. Тепер вони за ним ходять і питають, де той грудень? Тов. Попадюк уже з ніг валиться, тікаючи від них.

Якщо до тебе, Перче, прийде скарга на тов. Попадюка, не опубліковуй її, викинь у редакційний кошик. Бо людині і так клопотів вистачає.

І. ДЕЛЯН.

Вінницька область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

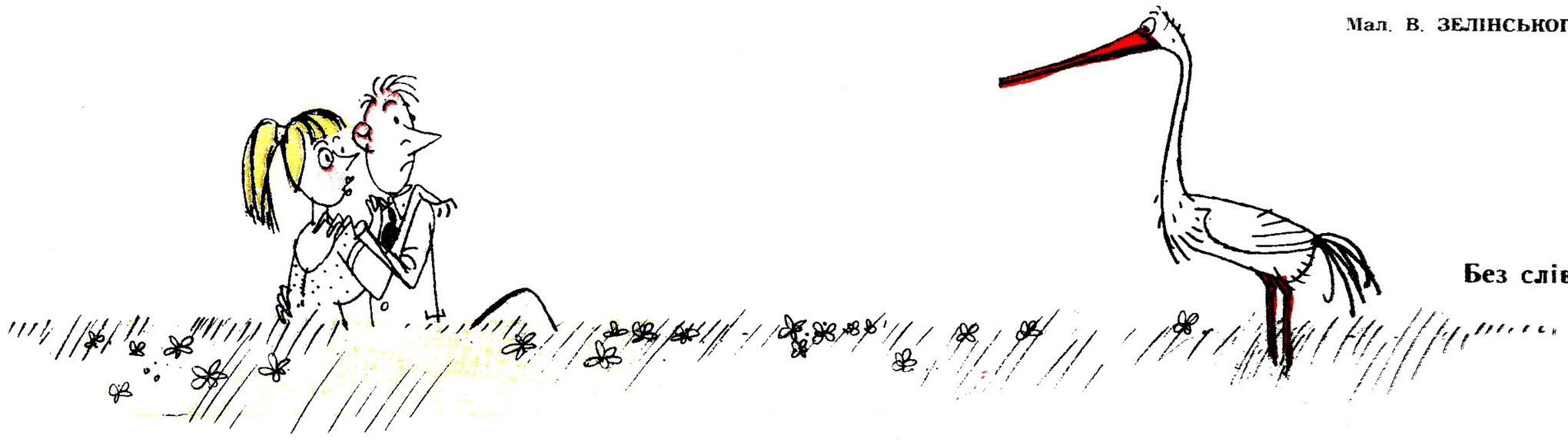

Без слів.

Сатиричне перо не в гусака...

«...Коли я прийшов додому, то моя жінка була в нетверезому стані. Я почав її лаяти і вдарив один раз, а вона подзвонила в міліцію. Вона сама курить і п'є, а мене не слухає, сама вчинить скандал, визве міліцію і мене кожного разу направляють у витверезник»...

(Із пояснювальної записки).

Надіслав В. ВЕРБОВИЙ.

м. Кіровоград.

* * *

«Розпиття спиртних напоїв мають взяти на себе керівники колгоспу і цим явищем рішуче покінчити».

(Із доповідної).

Надіслав О. МЕДЯНИК.

Селище Дворічна
Харківської області.

* * *

«...Іван врізав Миколу по вуху, а потім вони зчепилися як кліщі і тягалися по дворі доки не витягнулися на вулицю, а тут небезпечна траса. І ми їх заганяли у двір, щоб вони біля хати билися, а вони не заходили і хропли як коні бо хапали один одного за храпи. Сусідка Ганя мене умовляла: Михась, гей Михась, бери патик та в око того злодіяку, зроби йому виховну роботу.

Я штрикнув в Івана палицею але в око не влучив я штрикнув ще раз і вибив у нього два передніх зуба. Потім я не бився бо мене збили. Я лежав і на мене воду лили. Голова була як баняк. Прошу зарахувати мені два зуба. І свідком я не хочу бути...»

(Із пояснювальної записки в міліцію).

Надіслав Б. КОРОТКИЙ.

м. Яворів
Львівської області.

* * *

«Перевірено чергованя в 2-00 год ночі. Виявлено: Бички на привязі; одна голова відірвана, а дві перекручені».

(Із журналу чергового по фермі).

Надіслав С. ЧУМА.

м. Рогатин
Івано-Франківської області.

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ На Дніпрі біля Запоріжжя браконьєри злісно виловлюють цінні породи риби. Запорізька інспекція рибоохорони та водна міліція чимало затримують отаких «рибалок», але, оскільки до карної відповідальності їх не притягають, а лише штрафують, браконьєри продовжують по-хижацькому знищувати рибу.

Про це розповідалося у фейлетоні Л. Шияна «Стережися, водяний світе», надрукованому у № 18 за 1971 рік.

Прокурор Запорізької області тов. Шматченко повідомив редакцію, що обласна прокуратура перевірила факти і скасувала деякі постанови держрибінспекції про штрафування, запропонувавши притягти злісних браконьєрів до карної відповідальності. Уже порушено кримінальну справу проти тих, хто виловлював рибу сітками, хто й раніше затримувався за браконьєрство.

За лібералізм у ставленні до браконьєрів на старшого інспектора Запорізької держрибінспекції Тугушева накладено дисциплінарне стягнення.

Прокурорам районів запропоновано посилити нагляд за діями інспекцій та розглядом справ про браконьєрство.

Ludas Matyi

У нас у гостях угорські друзі — художники журналу «ЛУДАШ МАТІ» (Будапешт)

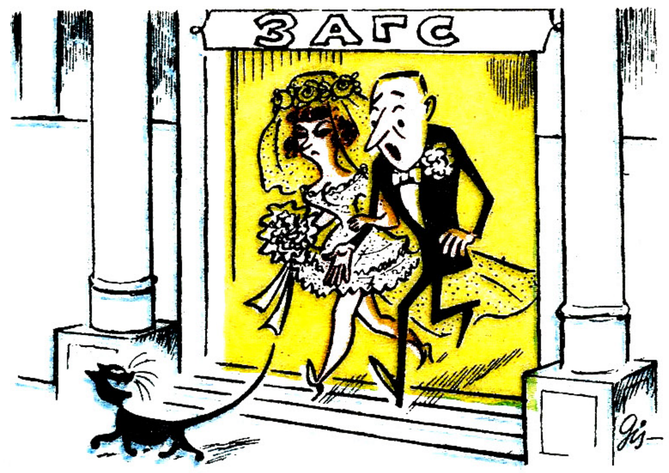

— Погана прикмета... Не розлучимось...

ВАГОМИЙ АРГУМЕНТ

— А ви хочете спровадити мене на пенсію!

Великий атракціон.

ВАГАННЯ

— А ви певні, що саме таке фото потрібне для закордонного паспорта!

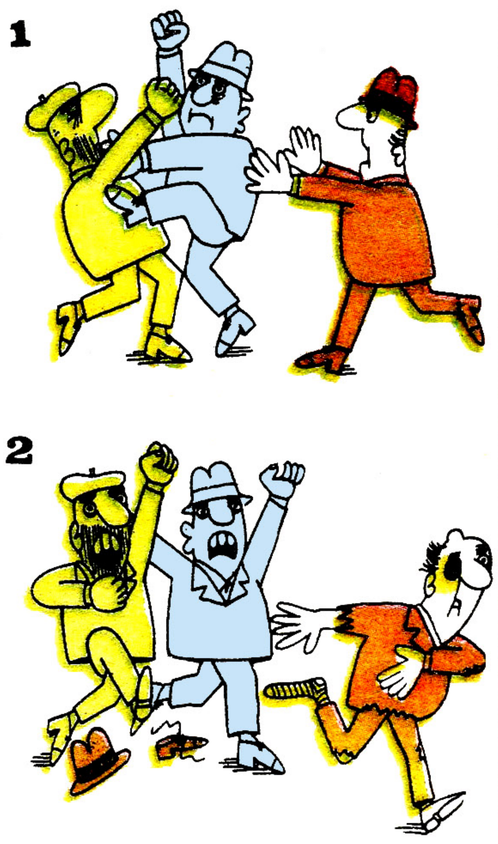

Гуманіст.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 11 (885). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 3. V. 1972 р. Підписано до друку 16. V. 1972 р БФ 10727. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2.8 Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02365. Тираж 2 370 000 прим.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

Джон БУЛЬ:—Зараз я одягну на нього гамівну сорочку!..